

UCHWAŁA Nr XXVII/492/08
Rady Gminy Raszyn
z dnia 27 listopada 2008r.

w sprawie rozpatrzenia zarzutu złożonego do projektu "Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Sękocin Stary, Sękocin Nowy, Janki, Falenty oraz wsi Wypędy, Puchały".

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) Rada Gminy Raszyn uchwala, co następuje:

§ 1.

1. Po rozpatrzeniu pism z dnia 12.01.2004r. (poz. 461 i 462), wniesionych przez Pana Tomasza Hassa, zakwalifikowanych jako zarzuty do projektu "Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Sękocin Stary, Sękocin Nowy, Janki, Falenty oraz wsi Wypędy, Puchały" w Gminie Raszyn, dotyczące braku zgody na: 1/ poszerzenie ul. Centralnej z 6m do 10m z wykorzystaniem części działek nr ew. 149, 33 i 55/3, 2/ poprowadzenie projektowanych dróg wewnętrznych wzdłuż i w poprzek działki nr ew. 33, 3/ poprowadzenie projektowanych dróg wewnętrznych wzdłuż i w poprzek działki nr ew. 55/3, 4/ poszerzenie istniejącej drogi gminnej o szerokości 4m kosztem działki nr ew. 210/2, 5/ nowo projektowaną drogę w poprzek działki nr ew. 210/2 od ul. Centralnej do ul. Żwirowej, odrzuca się w części złożony zarzut.

2. Zarzut odrzuca się w części w zakresie dotyczącym pkt 1/, 3/ i 5/, a uwzględnia się w zakresie pkt 4/.

§ 2.

Uzasadnienie faktyczne i prawne przyjęto zgodnie z załącznikiem nr 1, stanowiącym integralną część niniejszej uchwały.

§ 3.

1. Uchwała podlega doręczeniu Panu Tomaszowi Hassowi wnoszącemu zarzut.
2. Uchwałę niniejszą wnoszący zarzut może zaskarżyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Rady Gminy Raszyn.

§ 4.

Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Raszyn.

§ 5.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEKŁADNICY RADY...

Tomasz Szwed

Załącznik nr 1 do uchwały Nr XXVII/492/08 Rady Gminy Raszyn z dnia 27 listopada 2008r. w sprawie: rozpatrzenia zarzutu złożonego do projektu *“Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Sękocin Stary, Sękocin Nowy, Janki, Falenty oraz wsi Wypędy, Puchały”*.

Przy sporządzaniu niniejszego projektu planu w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) - *“do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (...) w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu oraz zawiadomiono o terminie wyłożenia tych planów do publicznego wglądu, ale postępowanie nie zostało zakończone przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe”*, stosuje się przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.).

Artykuły 23 i 24 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zawierają dwa rodzaje środków służących do kwestionowania ustaleń zawartych w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wyłożonym do publicznego wglądu. Pierwszym z nich jest protest, przysługujący każdemu, kto kwestionuje ustalenia przyjęte w projekcie (art. 23 ust. 1). Uchwała o uwzględnieniu lub odrzuceniu protestu nie musi spełniać szczególnych warunków formalnych i przepisy nie wprowadzają warunku jej doręczenia wnoszącemu protest. Drugim środkiem jest zarzut, który może wnieść jedynie podmiot szczególnie legitymowany: ten, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone przez ustalenia projektu planu (art. 24 ust. 1).

Zgodnie z wyrokiem NSA w Warszawie z dnia 21.12.1998r. sygn. akt IV SA 1024/98 (LEX nr 43690): *„W postępowaniu kwestionującym w formie zarzutu projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego podmiotowość uczestnika tego postępowania jest kształtowana inaczej niż w postępowaniu administracyjnym, obejmując nie tylko istnienie interesu prawnego lub uprawnienia, ale także naruszenie tego interesu lub uprawnienia. Naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia staje się przesłanką dopuszczalności zarzutu i otwiera drogę do jego merytorycznej oceny. Ocena ta zaś dotyczy rodzaju naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia wnoszącego zarzut i w zależności od tego zarzut może być uwzględniony albo odrzucony. Obowiązek uwzględnienia zarzutu do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powstaje wówczas, gdy naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia zarzucającego jest związane z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego (normy prawa materialnego). Obowiązku takiego rada gminy nie ma wówczas, gdy naruszony zostaje interes prawny lub uprawnienia wnoszącego zarzut, ale dzieje się to w zgodzie z obowiązującym prawem, w granicach przysługującego gminie - z mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym - władztwa planistycznego, w ramach którego rada gminy ustala przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenów położonych na obszarze gminy.”*

W pismach z dnia 12.01.2004r. (poz. 461 i 462), złożonych w terminie zgodnym z art. 23 ust. 2 i art. 24 ust. 2 ww. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, Pan Tomasz Hass podniósł brak zgody na: 1/ poszerzenie ul. Centralnej z 6m do 10m z wykorzystaniem części działek nr ew. 149, 33 i 55/3, 2/ poprowadzenie projektowanych dróg wewnętrznych wzdłuż i w poprzek działki nr ew. 33, 3/ poprowadzenie projektowanych dróg wewnętrznych wzdłuż i w poprzek działki nr ew. 55/3, 4/ poszerzenie istniejącej drogi gminnej o szerokości 4m kosztem działki nr ew. 210/2, 5/ nowo projektowaną drogę w poprzek działki nr ew. 210/2 od ul. Centralnej do ul. Żwirowej.

Zdaniem Skarżącego obecne szerokości istniejących dróg publicznych są wystarczające i ich poszerzanie jest niecelowe, a *„istniejąca sieć drogowa w Puchałach jest wystarczająca”*.

W przedmiotowej sprawie zakwestionowane przez Skarżącego ustalenia planu naruszają Jego interes prawny, skoro jest właścicielem działek nr ew. 33, 55/3, 149 i 210/2 położonych na terenie objętym niniejszym projektem planu. Konsekwencją uchwalenia planu według kwestionowanego projektu będzie określony ustaleniami planu sposób wykonania prawa własności Skarżącego co do ww. działek położonych we wsi Puchały.

W świetle powyższego niewątpliwie projekt planu narusza interes prawny Skarżącego. Okoliczność ta wskazuje, że Skarżący był legitymowany do wniesienia zarzutu w trybie art. 24 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

Fakt ten jednak, nie oznacza konieczności uwzględnienia zgłoszonych w tym zakresie zarzutów, a jedynie stwarza legitymację do ich wniesienia przez Skarżącego.

Wniesiony zarzut w części w zakresie pkt 2/ został uwzględniony przez Wójta Gminy Raszyn, jednakże z innych powodów niż to wskazał Skarżący.

Przepisami ustawowymi, które stanowią ograniczenie sposobu wykonywania prawa własności stosowanymi w niniejszej sprawie są regulacje ustawy z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), które upoważniają gminę do uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w których gmina ustala przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu.

Ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym w art. 2 ust. 1 stanowi, że ustalenie przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu dokonywane jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, zaś w art. 4 ust. 1 czynność tę zalicza do zadań własnych gminy i jednocześnie w art. 10 ust. 1 pkt 1-7 wskazuje zakres przedmiotowy ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z którym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustala się, w zależności od potrzeb: *„przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnych funkcjach lub różnych zasadach zagospodarowania (...), linie rozgraniczające ulice, place i drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczym, a także tereny niezbędne do wytyczania ścieżek rowerowych, tereny przeznaczone dla realizacji celów publicznych oraz linie rozgraniczające te tereny, granice i zasady zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, zasady obsługi w zakresie infrastruktury technicznej oraz linie rozgraniczające tereny tej infrastruktury, lokalne warunki, zasady i standardy kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym również linie zabudowy i gabaryty obiektów, a także maksymalne lub minimalne wskaźniki intensywności zabudowy, zasady i warunki podziału terenów na działki budowlane”*.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym: *„W ustaleniach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się postanowienia przepisów szczególnych odnoszące się do obszaru objętego planem i przedmiotu jego ustaleń.”*

Zgodnie z dyspozycją art. 7 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 lutego 1995r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2004r. Nr 121, poz. 1266 z późn. zm.): *„1. Przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, wymagającego zgody, o której mowa w ust. 2, dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.*

2. Przeznaczenie na cele nierolnicze i nieleśne:

- 1) (...),
- 2) (...),
- 3) *gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas IV, jeżeli ich zwarty obszar projektowany do takiego przeznaczenia przekracza 1 ha,*
- 4) *gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas V i VI, wytworzonych z gleb pochodzenia organicznego i torfowisk, jeżeli ich zwarty obszar projektowany do takiego przeznaczenia przekracza 1 ha,*
- 5) (...)

- wymaga uzyskania zgody wojewody wyrażanej po uzyskaniu opinii izby rolniczej.”

Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2007 r. sygn. akt II OSK 1379/07 (LEX nr 356085): *„Stosownie, bowiem do expressis verbis wyrażonej dyspozycji art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych przeznaczenie gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego wymaga zgody właściwego organu administracji rządowej, wskazanego w regulacji art. 7 ust. 2 ww. ustawy. Brak takiej zgody uniemożliwia dokonanie odrolnienia gruntu rolnego. Jest to naruszenie trybu sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego skutkujące niemożnością tej części uchwały, (...).”*

W przedmiotowej sprawie Wojewoda Mazowiecki decyzją z dnia 30.09.2004r. znak: WŚR.VIII.7711-34/04 nie wyraził zgody na przeznaczenie na cele nierolnicze gruntów rolnych klas IV, wytworzonych gleb pochodzenia mineralnego o ogólnej powierzchni 8,8190 ha, w tym dla wydzielania nr 8a w którym znajduje się działka nr ew. 33, oznaczonego na załączniku graficznym w skali 1:5000, stanowiącym integralną część wniosku Wójta Gminy Raszyn z dnia 29.03.2004r. znak: GPA-7322/4/00-04 o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze gruntów rolnych klas IV pochodzenia mineralnego położonych na terenie wsi Puchały.

Zatem brak jest podstaw prawnych do zmiany przeznaczenia na cele nierolnicze tj. na cele zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i pod kwestionowaną drogę o symbolu 6KD gruntów rolnych działki nr ew. 33 w części znajdującej się poza pasem 70m od ul. Centralnej. Pozostawienie dotychczasowego przeznaczenia rolnego ww. terenu działki nie będzie wymagać zaprojektowania nowego układu komunikacyjnego w tym rejonie.

Trudno w tej sytuacji mówić o naruszeniu interesu prawnego lub uprawnienia Skarżącego przez ustalenia które zostaną przyjęte w skorygowanym projekcie planu dla ww. działki jako tereny rolne, gdyż charakter przeznaczenia Jego działki nie ulegnie zmianie.

Ad pkt 1/

Odnosnie pkt 1/ zarzutu dotyczącego poszerzenia ul. Centralnej z 6m do 10m z wykorzystaniem części działek nr ew. 149, 33 i 55/3, stwierdzić należy co następuje:

Przez teren Gminy Raszyn objęty przedmiotowym projektem planu przebiega droga ekspresowa S8 na odcinku Salomea-Wolica, której realizacja następuje na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2003r. Nr 80 poz. 721 z późn. zm.), zgodnie z którymi (art.11i ust. 2): *"W sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie stosuje się przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym."*

Z powyższego przepisu prawa wynika, że realizacja ww. drogi następuje niezależnie od projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Zaskarżony projekt planu nie rozstrzygał o przebiegu drogi ekspresowej S8, a jedynie wskazywał jej planowany przebieg wynikający z uzyskanych uzgodnień tego projektu.

Przebieg drogi ekspresowej z wykorzystaniem części nieruchomości Skarżącego wynikać będzie obecnie z wydanej na rzecz Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad przez Wojewodę Mazowieckiego ostatecznej decyzji Nr 340/06 z dnia 03.03.2006r. o ustaleniu lokalizacji dla inwestycji: budowa drogi ekspresowej S8 na odcinku Salomea-Wolica wraz z powiązaniem z drogą krajową nr 7 i z przebudową infrastruktury technicznej – część I – odcinek zlokalizowany poza granicami m. st. Warszawy.

Stosownie do art. 12 obowiązującego w dacie wydania decyzji Nr 340/06 ww. ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych:

„1. Decyzją o ustaleniu lokalizacji drogi zatwierdza się projekt podziału nieruchomości.

2. Linie rozgraniczające teren ustalone decyzją o ustaleniu lokalizacji drogi stanowią linie podziału nieruchomości. (... z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi stała się ostateczna, (...)."

Na podstawie ww. decyzji Nr 340/06 wskazana w zarzucie działka nr ew. 55/3 uległa podziałowi w wyniku którego powstały odpowiednio wydzielone działki nr ew. 55/4 i 55/6 pod ww. drogę ekspresową S8 oraz działka nr ew. 55/5.

Zatem zarzut w części dotyczącej poszerzenia ul. Centralnej kosztem północnej części działki nr ew. 55/3 (po podziale nr ew. 55/4) jest bezprzedmiotowy.

Natomiast poszerzenie z 6m do 10m istniejącej drogi publicznej ul. Centralnej - klasy dojazdowej KD kosztem działek nr ew. 33 i 149, odbędzie się z zachowaniem przepisów Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. z 1999r. Nr 43, poz. 430), które zapewniają w szczególności spełnienie wymagań podstawowych dotyczących bezpieczeństwa użytkownika, bezpieczeństwa z uwagi na możliwość wystąpienia

pożaru lub innego miejscowego zagrożenia, odpowiednie warunki użytkowe zgodne z przeznaczeniem drogi publicznej (§ 1 ust. 3 pkt 1 lit a), c), i pkt 2 Rozporządzenia jw.).

Przepisy ww. Rozporządzenia stosuje się przy projektowaniu, wykonywaniu dróg publicznych i związanych z nimi urządzeń budowlanych, a także ich odbudowie, rozbudowie, przebudowie oraz przy remontach objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę (§ 2).

Na podstawie § 5 ww. Rozporządzenia usytuowanie drogi oznacza w niniejszym rozporządzeniu umieszczenie jej elementów w pasie terenu wyznaczonym liniami rozgraniczającymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, w trybie określonym w przepisach o zagospodarowaniu przestrzennym.

„Szerokość drogi w liniach rozgraniczających powinna zapewniać możliwość umieszczenia elementów drogi i urządzeń z nią związanych wynikających z ustalonych docelowych transportowych i innych funkcji drogi oraz uwarunkowań terenowych” (§ 6).

Zgodnie z § 7 ust. 1 Rozporządzenia szerokość ulicy w liniach rozgraniczających, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, nie powinna być mniejsza niż 10m dla drogi klasy D o przekroju jednojezdniowym.

W sytuacji kiedy Gmina zaprojektowała sporne poszerzenie ul. Centralnej z zamiarem usprawnienia podstawowego układu komunikacyjnego terenu objętego projektem niniejszego planu to należy przyjąć, że Gmina nie nadużyła przysługującego jej władztwa planistycznego.

Skarżący w swoim zarzucie nie wskazał naruszenia ww. ustaleniami komunikacyjnymi projektu planu konkretnego przepisu prawa materialnego.

Wobec powyższego zarzut w zakresie pkt 1/ należało odrzucić.

Ad pkt 3/

Kwestionowane drogi wewnętrzne oznaczone w projekcie planu symbolem KDw, które zostały poprowadzone symetrycznie wzdłuż zachodniej granicy działki nr ew. 55/3 i w poprzek, nie stanowią dróg publicznych.

Zgodnie bowiem z § 27 ust. 3 planu *„Rysunek planu zawiera propozycje podziału na działki i dojazdy KDw, oraz propozycje scaleń działek, które nie stanowią ustaleń planu”*. Drogi wewnętrzne wydzielane będą tylko przy podziale na działki budowlane terenu przewidzianego w planie pod określone rodzaje funkcji, natomiast zasady ich wyznaczania zawarte są w § 28 ust. 6-8 planu.

W świetle powyższych ustaleń planu drogi te nie będą wydzielane i przejmowane przez Gminę lecz właścicieli nieruchomości, którzy w przyszłości przy podziale terenu pod dany rodzaj zabudowy, zapewnią nowo powstałym działkom dostęp do drogi publicznej, wymagany art. 93 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2004 nr 261, poz. 2603 z późn. zm.), który stanowi, że: *„Podział nieruchomości nie jest dopuszczalny, jeżeli projektowane do wydzielenia działki gruntu nie mają dostępu do drogi publicznej; za dostęp do drogi publicznej uważa się również wydzielenie drogi wewnętrznej wraz z ustanowieniem na tej drodze odpowiednich służebności dla wydzielonych działek gruntu albo ustanowienie dla tych działek innych służebności drogowych, jeżeli nie ma możliwości wydzielenia drogi wewnętrznej z nieruchomości objętej podziałem. Nie ustanawia się służebności na drodze wewnętrznej w przypadku sprzedaży wydzielonych działek gruntu wraz ze sprzedażą udziału w prawie do działki gruntu stanowiącej drogę wewnętrzną.”*

Wobec powyższego zarzut w zakresie pkt 3/ należało odrzucić.

Ad pkt 5/

Nowo projektowana droga lokalna. 8KL o szerokości w liniach rozgraniczających 15m została wyznaczona w kierunku wsch-zach. poprzez działkę nr ew. 210/2 o szerokości ok. 48m, a więc z wykorzystaniem ok. 720m² terenu działki nr ew. 210/2, celem zaspokojenia potrzeb komunikacyjnych dla terenów położonych pomiędzy ul. Centralną i ul. Żwirową o przeznaczeniu usługowo produkcyjnym ozn. symbolem UP, przyległych po obydwu stronach na odcinku ponad 550m do kwestionowanej drogi publicznej.

Wyznaczenie kwestionowanej drogi lokalnej w tym miejscu jest najbardziej ekonomicznym rozwiązaniem, ponieważ droga ta w sposób najkrótszy łączyć będzie tereny objęte niniejszym projektem w kierunku wsch-zach. pomiędzy ul. Centralną i ul. Żwirową.

Powyższe rozwiązania w postaci stworzenia minimalnego podstawowego lokalnego kośćca drogowego daje możliwość swobodnego kształtowania pozostałych dróg wewnętrznych, i umożliwia najdogodniejszy dostęp do istniejących dróg publicznych w tym obszarze, a tym samym rozwój terenów położonych pomiędzy tymi drogami.

Dla projektowanej drogi klasy lokalnej ozn. 8KL przyjęto w planie szerokość w liniach rozgraniczających 15m także ze względu na jej długość oraz na to, że będzie ona stanowić ważną obsługę komunikacyjną dla terenów o przeznaczeniu usługowo produkcyjnym ozn. symbolem UP.

Projektowana droga 8KL wyprowadzi ciężki transport z zabudowy mieszkaniowej w centrum wsi.

W świetle powyższego zarzut w zakresie pkt 5/ należało odrzucić

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego należy do szczególnej kategorii aktów normatywnych, tj. aktów zawierających normy planowe. Normy planowe określają cele, które powinny być osiągnięte nie przesądzając środków, które mogą być zastosowane dla osiągnięcia danego celu. Plan zagospodarowania przestrzennego stanowi podstawę do ingerencji w prawo własności, dotyczyć to może jednak sposobu wykonywania prawa, a nie samego prawa.

Kwestionowany teren objęty projektem planu w części nie był przeznaczony pod zabudowę - był użytkowane jako grunty rolne. Zmiana przeznaczenia działek na cele budowlane wymagać będzie m. in. zapewnienia nowo tworzonemu działkom budowlanym właściwej sieci dróg o szerokości umożliwiającej umieszczenie w nich całej infrastruktury technicznej i inżynierskiej oraz tworzenia odpowiedniego układu komunikacyjnego.

Dla istniejących działek budowlanych jak i dla nowo tworzonych działek budowlanych w niniejszym projekcie planu organ był zobligowany zapewnić właściwą sieć dróg istniejących i projektowanych, o szerokości umożliwiającej umieszczenie w nich całej infrastruktury technicznej i inżynierskiej oraz tworzenia odpowiedniego układu komunikacyjnego, w powiązaniu z terenami sąsiednimi.

W warunkach postępującej urbanizacji gminy trzeba się jednak liczyć ze zmianami polegającymi na kolejnych inwestycjach, oczywiście po stworzeniu przez gminę stosownych podstaw w planach zagospodarowania przestrzennego, w tym odpowiedniego układu komunikacyjnego. Takie zmiany, jak w niniejszej sprawie, nie stanowią naruszenia interesu prawnego skarżącego chronionego przepisami prawa cywilnego.

Zwrócić należy przy tym uwagę na zaistniałą w tej chwili możliwość zaprojektowania w niniejszym projekcie planu nowego i sprawnego układu komunikacyjnego po użytkowanych dotychczas rolniczo jeszcze niezabudowanych terenach, co umożliwi zachowanie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie oraz zapewnienie właściwych standardów w zakresie realizacji infrastruktury technicznej – obsługi inżynierskiej obszaru i uporządkowanie w podstawowym zakresie ruchu kołowego na terenach przyszłej aktywności gospodarczej i wprowadzenie na tym terenie ładu przestrzennego, którego jedną z form jest właściwe ukształtowanie w perspektywie układu dróg.

Gmina przewidując w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego projektowane drogi stosownie do art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 o drogach publicznych (Dz.U. z 2007r. Nr 19, poz. 115) przeznaczyła pod poszerzenie istniejących dróg publicznych i pod przyszłą budowę dróg publicznych pasy terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem, z zachowaniem przepisów Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. z 1999r. Nr 43, poz. 430), w tym dotyczących umieszczenia w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej nie związanej z drogą tj. zgodnie z § 140 ust. 2 w szczególności: 1) linie elektroenergetyczne wysokiego i niskiego napięcia oraz linie

telekomunikacyjne, 2) przewody kanalizacyjne nie służące do odwodnienia drogi, gazowe, ciepłownicze i wodociągowe, 3) urządzenia wodnych melioracji, 4) urządzenia podziemne specjalnego przeznaczenia, 5) ciągi transportowe.

Zatem klasa dróg, a więc ich szerokość w liniach rozgraniczających, która powinna zapewniać możliwość umieszczenia elementów drogi i urządzeń z nią związanych wynikających z docelowych transportowych i innych funkcji drogi oraz uwarunkowań terenowych a co za tym idzie linie zabudowy oraz ich przebieg wynikają z wyżej wymienionych przepisów prawa materialnego.

Jeżeli Rada przystąpiła do prac nad kwestionowanym planem w ramach przysługującego jej władztwa planistycznego, a zatem w zgodzie z obowiązującym prawem, to nie można jej skutecznie zarzucić, iż naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia Skarżących dokonało się z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego (normy prawa materialnego), a dopiero takie naruszenie uprawnień Skarżących skutkowałoby - w myśl wcześniejszych wywodów - nieważnością uchwały o odrzuceniu zarzutów.

Jak wyżej wskazano ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami prawa, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym. Plan miejscowy zgodnie z tym przepisem nie rozstrzyga o prawie własności, a tylko o sposobie jej wykonywania.

Zestawienie tego przepisu z art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym wskazuje, że gmina działając w ramach swoich uprawnień planistycznych ma prawo ustalenia przeznaczenia oraz zasad zagospodarowania terenu, określając sposób wykonywania prawa własności.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie narusza stosunków własnościowych czy też posiadania. Określa jedynie - jak to już wcześniej stwierdzono - przeznaczenie i sposób zagospodarowania terenu. Tak też stało się w przypadku niniejszego projektu planu, który po uchwaleniu i wejściu w życie nie naruszy istniejącego stanu rzeczy. Uchwalenie planu miejscowego nie pozbawi prawa własności ani też możliwości dochodzenia roszczeń związanych z danym prawem własności.

Również przepis art. 140 kc przewiduje korzystanie z rzeczy, a więc i nieruchomości w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego.

Wobec powyższego stanu faktycznego i prawnego zarzuty z dnia 12.01.2004r. (poz. 461 i 462) należało odrzucić w części dotyczącej pkt 1/, 3/ i 5/.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Tomasz Szwed